

LBRIS

We know
books

CAVALERUL
— CELOR —
ȘAPTE REGATE
GEORGE R.R.
MARTIN

ARMADA

Ploile de primăvară înmuieră pământul, așa că Dunk nu avea niciun fel de problemă cu săpatul mormântului. Alesese pentru bărbatul căruia îi plăcuse întotdeauna să privească apusul un loc pe coasta dinspre vest a unui deal jos.

— S-a mai dus o zi, obișnuia el să spună oftând, și cine știe ce ne vor aduce zorile, nu-i așa, Dunk?

Ei bine, una dintre acele dimineți îi întâmpinase cu ploii ce le pătrunseseră până la oase, cea de după îi așteptase cu rafale de vânt, îmbibate de ploaie, iar următoarea le adusese frigul. Până într-a patra zi, bătrânul era prea slăbit ca să mai poată călări. Iar acum murise. Cu doar câteva zile în urmă cântase, în timp ce băteau cărările, vechea melodie despre călătoria spre Gulltown, în căutarea unei domnițe frumoase, numai că în loc de Gulltown el spunea Ashford. *Hai la Ashford să vedem prințesa, haili-hailo*, își zicea Dunk cu tristețe, pe când săpa.

Când groapa a fost suficient de adâncă, a ridicat trupul bătrânului pe brațe și l-a cărat până acolo. Fusese un om mărunț și subțiratic; fără tunica din zale, coif și teaca sabiei părea să nu fie mai greu decât un sac de frunze. Dunk era neobișnuit de înalt pentru vârsta lui. Un băiat de șaisprezece sau șaptesprezece ani (nimeni nu știa exact), greoi și păros, cu o construcție masivă, ce se apropia de doi metri; și doar ce începuse să se dezvolte. Bătrânul îi laudase adesea forța, fiind mereu generos cu aprecierile la adresa lui. Doar atât avea de oferit.

Băiatul a culcat trupul pe fundul mormântului și a rămas un timp deasupra lui. Mirosul ploii se simțea din nou în aer și el știa că trebuie

să umple groapa înainte să se pornească apele, dar îi venea pur și simplu prea greu să arunce pământ pe chipul acela trecut și obosit. *Trebuia să fi fost un septon pe aici, să-i spună niște rugăciuni, dar nu mă are decât pe mine.* Moșneagul îl învățase pe Dunk tot ce știa despre săbii, scuturi și lănci, dar nu se pricepuse niciodată la a-l deprinde cuvintele.

— Ți-aș lăsa sabia, dar o să ruginească în țărână, a zis el la final, cu părere de rău. Cred că o să-ți dea zeii una nouă. Mi-aș dori să nu fii murit, ser.

Tânărul a făcut o pauză, neștiind ce-ar mai fi putut spune. Nu cunoștea nicio rugăciune, nu pe de-a-ntregul; de altfel, bătrânul nu se prea ruga.

— Ai fost un cavaler adevărat și nu m-ai bătut niciodată pe nedrept, a reușit să îngaipe în cele din urmă. Mai puțin atunci, la Iazul Fecioarei. Feciorul mâncase plăcinta văduvei, nu eu; doar ți-am zis. Dar nu mai contează acum. Zeii să te aibă-n pază, ser.

Băiatul a împins cu piciorul pământ în groapă, apoi a început să o umple metodic, fără să mai privească lucrul ce zăcea în ea. *A avut o viață lungă, s-a gândit Dunk. Trebuie să se fi apropiat de șaiszeci de ani, și câți oameni se pot lăuda cu asta?* Cel puțin trăise suficient cât să mai prindă încă o primăvară.

Soarele apunea pe când băiatul hrănea caii. Erau trei: mârșoaga lui deșălată, buiestrașul bătrânului și Tunet, calul său de luptă, folosit doar în turniruri și bătălii. Armăsarul mare și brun nu mai era la fel de rapid sau puternic cum fusese odată, dar avea încă reflexe bune și spiritul sălbatic și valora mai mult decât orice avusese Dunk vreodată. *Dacă îi vând pe Tunet și pe Castană și șeile și căpestrele, mi-ar rămâne suficient argint ca să...* Dunk s-a încruntat. Singura viață despre care avea habar era cea de cavaler rătăcitor, călărind de la o cetate la alta, slujind unui domn sau altuia, luptând în bătăliile lor și mâncând în sălile lor, până când se sfârșea războiul, apoi mergea mai departe. Din când în când se organizau și turniruri, deși mult mai rar, iar el știa că unii cavaleri rătăcitori deveneau tâlhari în timpul iernilor grele, deși bătrânul nu o făcuse niciodată.

Aș putea găsi alt cavaler rătăcitor în căutare de scutier, să-i văd de animale și să-i curăț armura, și-a zis el, sau poate m-aș putea duce în vreun oraș, în Lannisport sau la Debarcaderul Regelui, și să mă alătur Pazei Orașului. Altfel...

Așezase lucrurile bătrânului laolaltă, sub un stejar. Traista din cârpă conținea trei cerbi de argint, nouăsprezece bănuți de aramă și un granat ciupit; cum se întâmpla cu majoritatea cavalerilor rătăcitori, marea parte a averii lui lumești consta din cai și arme. Dunk deținea acum o cămașă din zale, de pe care înlăturase rugina de mii de ori. Un coif fără vizieră, din fier, cu o apărătoare lată pentru nas și o indoitură la tâmpla stângă. O centură pentru sabie, din piele maro, crăpată, și o spadă lungă, vârâtă într-o teacă din lemn și piele. Un pumnal, un brici, o tocilă. Armură pentru picioare, apărătoare pentru gât, o lance de doi metri și jumătate, din frasin cioplit, cu un ascuțiș din fier la vârf și un scut din lemn de stejar, înconjurat de un inel zgâriat, din fier, purtând sigiliul lui Ser Arlan de Pennytree: un pocal înaripat, argintiu, pe fond maro.

Dunk s-a uitat la scut, a luat centura pentru sabie și și-a aruncat iar privirea la scut. Cureaua era făcută pentru șoldurile subțiraticale ale bătrânului. Nu i-ar fi venit niciodată, nu mai mult decât i s-ar fi potrivit tunica de zale. A legat teaca de o sfoară de cânepă, a înnodat-o în jurul taliei și a tras spada lungă.

Lama luneca dreapta și grea, din oțel bine forjat în fierăriile de la castel, plăseaua din lemn era înfășurată în piele fină, iar ornamentul din capul mânerului fusese făurit dintr-o piatră neagră, lucioasă. Deși simplă, sabia îi ședea bine în mână lui Dunk, iar băiatul știa cât de ascuțită este, căci nopti de-a rândul trecuse asupra ei tocila și pânza uleiată, înainte de a merge la culcare. *Mi se potrivește în strânsoarea pumnului la fel de bine cum i s-a potrivit lui, și-a zis băiatul, iar pe Pajiștea Ashford are loc un turnir.*

Picioruș avea pasul mai ușor decât bătrânul Castană, dar Dunk se simțea încă întristat și obosit când a zărit hanul ce îi apăruse în față, o clădire înaltă din chirpici și lemn, aflată pe malul unui izvor. Lumina caldă și galbenă ce se scurgea prin ferestrele ei era atât de ademenitoare, că tânărul pur și simplu n-a putut trece mai departe. *Am trei arginți, și-a făcut el socoteala, destui pentru o cină bună și bere câtă pot bea.*

În timp ce descăleca, un băiat dezbrăcat a ieșit din izvor și roind de apă și a început să se usuce cu o manta aspră, maro.

— Tu ești grăjdarul? I-a întrebat Dunk.

Feciorul nu părea să aibă mai mult de opt-nouă ani. O ființă cu un chip păstos și sfrijit și picioarele înămolite până la glezne. Părul era cel mai bizar în sensul că lipsea cu desăvârșire.

— Mi-aș vrea buiestrașul periat. Și ovăz pentru toți trei. Poți să vezi de ei?

Băiatul s-a uitat la el cu obrăznicie.

— Aș putea. Dacă aș vrea.

Dunk s-a încruntat.

— Nu vreau s-aud. Sunt cavaler, dacă vrei să știi.

— Nu pari.

— Oare toți cavalerii arată la fel?

— Nu, dar nici ca tine nu arată. Centura sabiei e făcută din frânghie.

— Atât timp cât îmi ține teaca, e numai bună. Acum vezi de cai.

Îți dau un bănuț de aramă dacă te descurci bine și o scatoalcă dacă nu.

Dunk n-a mai așteptat să vadă cum îi primise grăjdarul vorbele, ci a întors spatele și și-a făcut loc cu umărul pe ușă.

Se așteptase ca hanul să fie aglomerat la acea oră, dar sala mare era aproape pustie. Un tânăr lord, înveșmântat într-o manta fină din damasc, ațipise la o masă și sforăia ușurel, cu nasul într-o baltă de vin. În afară de el, nu mai era nimeni acolo. Dunk s-a uitat pierdut în jur, până când o femeie masivă, scundă și palidă, a ieșit din bucătărie:

— Șezi unde poftești, i-a spus ea. Vrei bere sau mâncare?

— Din amândouă.

Dunk a ocupat un scaun de la fereastră, cât mai departe de clientul adormit.

— Avem un miel bun, fript și frecat cu mirodenii și câteva rațe pe care le-a vânat fiul meu. Ce dorești?

Nu mai mâncase la un han de o jumătate de an, dacă nu chiar mai bine.

— Din amândouă.

Femeia s-a pus pe râs.

— Ei bine, ești destul de mare să încapă toate.

Gazda a umplut o halbă cu bere și i-a adus-o lui Dunk la masă.

— Vrei și o cameră pentru la noapte?

— Nu.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult flăcăului decât o saltea moale de paie și un acoperiș deasupra capului, dar trebuia să fie chibzuit cu banii. Pământul avea să-i fie suficient.

— Niște hrană, bere și spre Ashford mi-e drumul. Cât e până acolo?

— O zi de călărit. Ia-o spre nord, la răscrucea de la moara arsă. Vede băiatul meu de caii tăi sau și-a luat iar câmpii?

— Nu, e acolo, a răspuns Dunk. Nu pari a avea clienți.

— Jumătate de oră și plecată să vadă turnirul. Copiii mei s-ar fi dus și ei, dacă le-aș fi permis. Hanul ăsta o să fie al lor, când eu nu voi mai fi, dar băiatul mai degrabă se dă țanțoș printre soldați, iar fata e toată un oftat și un chicotit când trece vreun cavaler. Îți jur că nu știu de ce. Cavalerii sunt și ei ca oricare alți oameni și n-am auzit să fi schimbat mare brânză vreun turnir.

Femeia l-a măsurat curioasă pe Dunk cu privirea. Spada și scutul îi spuneau una, dar funia de la brâu și tunica scortoasă cu totul altceva.

— La turnir mergi și dumneata?

Tânărul a sorbit o dată din bere, înainte de a răspunde. Lichidul era maroniu, precum nucile, iar pe limbă i se scurgea densă, așa cum îi plăcea lui.

— Chiar așa, a zis el. Vreau să devin campion.

— Nu mai spune, a făcut hangița, destul de politicoasă.

În cealaltă parte a camerei, puilul de lord își ridicase capul din balta de vin. Chipul lui avea o culoare pământie, deloc sănătoasă, ascuns sub părul nisipiu, ca un cuib de șoareci. Tuleie blonde îi acopereau barba. Omul și-a frecat buzele și a clipit către Dunk, spunând.

— Te-am visat. Mâna îi tremura, pe când a împins un deget acuzator înainte. Să stai departe de mine, m-auzi? Cât mai departe.

Dunk s-a holbat la el, neînțelegând nimic.

— Lordul meu?

Hangița s-a aplecat mai mult spre flăcău.

— Nu-l băga în seamă, ser. Nu face decât să bea și să bălmăjească despre visele lui. Mă ocup de mâncare, a spus ea, ieșind în grabă.

— Mâncare?

Din gura lui, cuvântul sunase obscen. Omul s-a clătinat pe picioare, proptit cu o mână de masă, ca să nu cadă.

— O să mi se facă rău, a anunțat el.

Pieptul tunicii lui era scortșos și roșu de la petele vechi de vin.

— Am vrut o curvă, dar nu e niciuna prin părțile astea. S-au dus toate pe Pajiștea Ashford. Fie-vă milă, zeilor, ce mare nevoie am de un vinișor.

Omul a ieșit din sala comună balansându-se incert pe picioare, iar Dunk l-a auzit urcând niște trepte și cântând în șoaptă.

O ființă tare tristă, s-a gândit el. Dar de ce a crezut oare că mă cunoaște? Flăcăul a cântărit o vreme întrebarea, cu nasul deasupra berii.

Mielul era la fel de gustos ca oricare altul pe care îl mai mâncase, iar rața încă și mai bună, gătită cu cireșe și lămâi și nici pe departe la fel de grasă ca altele. Hangița a adus, de asemenea, și mazăre dreasă cu unt și pâine din ovăz, încă fierbinte, de la cuptor. *Asta înseamnă să fii cavaler, și-a zis flăcăul, pe când sugea ultima fărâmă de carne de pe os. Masă îndestulată și bere când îmi poștește inima și nimeni care să mă bată la cap.* A mai golit o halbă de bere cu restul de mâncare. Cu a treia și-a uns gâtulejul, iar pe a patra a luat-o doar pentru că nu mai era nimeni care să-i spună să nu o facă. Când a terminat, i-a dat femeii un cerb de argint și tot a mai primit înapoi, ca rest, un pumn de mărunțiș de aramă.

Până să iasă Dunk, afară se întunecase de-a binelea. Stomacul îi era plin, iar punga nițel mai ușoară, dar se simțea bine, pe când se îndrepta spre grajduri. Drept înainte a răsunat un nechezat de cal: „Ușor, băiatu’!“, a auzit el rostind vocea unui fecior. Dunk a mărit pasul, încrunțat.

L-a găsit pe grăjdar călare pe Tunet și îmbrăcat în armura bătrânului. Cămașa de zale îi era lungă, iar coiful trebuise să și-l încline pe ceafa cheală, căci altfel i-ar fi acoperit ochii. Părea cu totul absorbit de ceea ce făcea și de-a dreptul absurd. Dunk s-a oprit în prag și a izbucnit în râs.

Băiatul și-a ridicat privirea, a roșit și a sărit de pe cal.

— Stăpâne, n-am vrut să...

— Hoțule, a făcut Dunk, încercând să pară sever. Scoate armura și bucură-te că nu ți-a tras Tunet o copită în capul ăla prostănac. E cal de luptă, nu ponei pentru băiețandri.

Copilul și-a scos coiful și i-a făcut vânt în paie.

— L-aș putea călări la fel de bine ca tine, a răspuns el, îndrăzneț.

— Tacă-ți fleanca. Să nu mai aud asemenea obrăznicii. Scoate și cămașa. Ce-aveai impresia că faci?

— Cum să-ți zic cu gura închisă?

Băiatul s-a luptat să iasă din cămașa de zale și a lăsat-o să cadă la pământ.

— O poți deschide să răspunzi, a zis Dunk. Acum ridică de jos cămașa, curăță-o de mizerie și pune-o de unde ai luat-o. Și coiful la fel. Ai hrănit caii cum ți-am cerut? L-ai țesălat pe Picioruș?

— Da, a îngânat băiatul, pe când scutura paiele de pe zale. Mergi la Ashford, nu-i așa? Ia-mă cu tine, ser.

Hangița îl avertizase că așa avea să se întâmple.

— Și ce-ar spune maică-ta de una ca asta?

— Mama? Băiatul a făcut o grimasă. Mama-i moartă. N-ar zice nimic.

Dunk era surprins. Oare nu era hangița mama flăcăului? Poate doar îi fusese dat în grijă. Minteai era puțin încetoșată de la bere.

— Ești orfan? a întrebat el, cam nesigur.

— Da' tu ești? a replicat grăjdarul.

— Am fost odată, a recunoscut Dunk. *Până m-a luat bătrânul sub ocrotirea lui.*

— Dacă mă iei cu tine, ți-aș putea fi scutier, a continuat flăcăul.

— N-am nevoie, a răspuns celălalt.

— Oricărui cavaler îi trebuie un scutier, l-a contrazis băiatul. Pari să ai nevoie de unul mai mult decât orice altceva.

Dunk a ridicat o mână, amenințător.

— Iar tu, pare-mi-se, arăți de parcă ceri o scatoalcă peste ureche. UMLE-MI UN SAC CU OVĂZ. Plec spre Ashford. Singur.

Dacă băiatul se speriasse cumva, își ascunsese teama foarte bine. Pentru o clipă, a rămas acolo sfidător, cu brațele încrucișate, dar tocmai pe când Dunk era gata să cedeze, tânărul s-a răsucit pe călcâie și s-a dus după ovăz.

Dunk se simțea ușurat. *Păcat că n-am putut... dar are o viață bună aici, la han, mai bună decât ar avea făcând pe scutierul pentru un cavaler rătăcitor. Ar fi crud să-l iau cu mine.*

Putea încă să mai simtă, totuși, dezamăgirea băiatului. În timp ce încăleca pe Picioruș și lua frâiele lui Tunet, Dunk s-a decis că un bănuț de aramă l-ar înveseli pe copil.

— Uite, băiete, pentru ajutorul tău.

Tânărul a aruncat zâmbind moneda spre el, dar grăjdarul nici nu s-a clintit s-o prindă. Banul a căzut pe jos, între picioarele lui, și acolo l-a lăsat.

O s-o ridice de îndată ce voi fi plecat, și-a zis Dunk. A întors calul în loc și s-a îndepărtat de han, ducându-i de hățuri pe ceilalți doi. Copacii străluceau în lumina lunii, iar cerul era senin și presărat cu stele. Și totuși, pe când mergea călare la drum, putea să simtă în spate privirea posomorâtă și mută a grăjdarului.

Umbrele se lungeau în lumina amiezii când Dunk a oprit caii la marginea întinsei Pajiști Ashford. Trei pavilioane de competiție se și ridicaseră pe câmpul înțesat de iarbă. Unele erau mici, altele mai mari; unele pătrate, altele rotunde; unele din pânză de vele, altele din in, iar altele din mătase; dar toate se răsfirau multicolore, cu drapele lungi izvorând dinspre stâlpii centrali, mai strălucitoare decât un câmp de flori, în nuanțe bogate de roșu și galben radios, o mulțime de variante de verde și albastru, negru profund, cenușiu și violet.

Bătrânul călărise alături de unii dintre acești cavaleri; pe alții, Dunk îi cunoștea din povești spuse în sălile comune și la focurile de tabără. Deși nu deprinsese niciodată magia cititului sau a scrisului, bătrânul insistase să-l învețe heraldica, verificându-l adesea, pe când călătoreau. Privighetorile aparțineau Lordului Caron de la Cântecul Noptii, ce era la fel de priceput cu harpa, pe cât era cu lancea. Cerbul încoronat era pentru Ser Lyonel Baratheon, Uraganul Râzător. Dunk a recunoscut vânătorul celor din familia Tarly, fulgerul violet al Casei Dondarrion, mărul roșu al celor din Casa Fossoway. Pe un fond sângeriu răgea leul Lannisterilor, iar pe un câmp ca smaraldul înota broasca-țestoasă de mare, de un verde întunecat, a familiei Estermont. Cortul maro de sub armăsarul roșu nu putea fi decât al lui Ser Otho Bracken, numit și Bruta din Bracken, de când îl ucisese pe Lordul Quentyn Blackwood, în urmă cu trei ani, în timpul unui turnir de la Debarcaderul Regelui. Dunk auzise că Ser Otho lovise cu securea tocită, cu coadă lungă, atât de tare, că făcuse o gaură în coiful și în chipul ce se ascundea sub el. A văzut și câteva flamuri ale familiei Blackwood, la marginea dinspre apus a pajiștii, pe cât se putea mai îndepărtate de cele ale lui Ser Otho. Marbrand,

Mallister, Cargyll, Westerling, Swann, Mullendore, Hightower, Florent, Frey, Penrose, Stokeworth, Darry, Parren, Wylde; se părea că fiecare casă nobilă din vest și din sud își trimisese un cavaler sau trei la Ashford pentru a o vedea pe preafrumoasa prințesă și pentru a înfrunta arenele în onoarea ei.

Totuși, oricât ar fi fost de frumoase pavilioanele lor, Dunk știa că locul lui nu era acolo. O pelerină deșirată din lână avea să-i fie singurul adăpost în acea noapte. În timp ce lorzii și marii cavaleri chefuiau cu claponi și purcei, cina lui Dunk urma să fie doar o bucată tare și ațoasă de carne de vită sărată. Știa prea bine că dacă-și ridica tabăra pe acel câmp fastuos avea să îndure atât muștrările mute, câte și batjocura fățișă. Doar câțiva aveau, poate, să-l trateze cu amabilitate, deși într-un fel ce-ar fi părut încă și mai jignitor.

Un cavaler rătăcitor trebuia să-și apere cu îndârjire mândria. Fără ea, nu era decât un mercenar. *Trebuie să-mi câștig locul printre ei. Dacă lupt cu pricepere, un lord m-ar putea lua sub ocrotirea lui. Atunci aș călări într-o companie onorabilă și aș avea carne proaspătă la fiecare cină, în sala vreunui castel, și mi-aș ridica propria mea flamură la turniruri. Dar mai întâi trebuie să mă descurc bine.* A întors în silă spatele spre terenul pregătit pentru competiție și și-a mânat caii printre copaci.

La marginea vastei pajiști, la vreun kilometru de oraș și de castel, a găsit un loc unde, la cotitura unui izvor, se formase un bazin adânc de apă. Trestiele creșteau dese în jurul lui, iar un ulm înalt și frunzos domina peisajul. Iarba fragedă a primăverii crescuse acolo la fel de verde ca drapelul oricărui alt cavaler și moale la atingere. Era un loc potrivit și încă nu și-l însușise nimeni. *Acesta va fi pavilionul meu, s-a gândit Dunk, un pavilion acoperit cu frunze, mai verzi chiar decât flamura Tyrellilor și a Casei Estermont.*

Caii lui au ajuns primii. După ce a avut grijă să aibă ce le trebuie, flăcăul s-a scufundat în băltoacă, să-și spele praful de pe trup. „Un ade-vărat cavaler e curat, dar și cucernic“, spunea mereu bătrânul, insistând să se curețe mereu din cap până-n picioare, de fiecare dată când răsărea luna, fie că miroseau sau nu a nădușeală. Acum, că era cavaler, Dunk jurase că avea să facă la fel.

A rămas dezbrăcat sub ulm, pe când aștepta să se usuce, bucurându-se de căldura aerului primăvărat ce-i mângâia pielea și privind zborul